

ပင်းပြတ်သူရ

ဘောဂဗလ
မငွေရ

အခန်း(၁)

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း ရွာကြီးတစ်ရွာ၏
ရွာပြင်ထန်းတော၌ လူငယ်နှစ်ဦး သည် ထန်းရည်အိုးတစ်လုံးကို ရှေ့တွင်ချပြီး
တစ်ယောက်တစ်လှည့် ခပ်သောက်နေလေ၏။

ထိုသို့သောက်ရင်း လူငယ်တစ်ယောက်က လွမ်းဆွေးသော
အမူအရာဖြင့်

“လုပ်ရက်လိုက်တာ အေးပုံရယ်”

ဟု ဧရရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျန်လူငယ်တစ်ယောက်ကလည်း

“ရက်စက်ပါပေ့ လုံးတင်ရယ်”

ဟု ဝမ်းနည်းသောအမူအရာဖြင့် ရွတ်ဆိုပြန်၏။

ထို့နောက်တွင်မူ လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ထန်းရည်များကို
တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ခပ် သောက်ကာ

“လုံးတင်ရယ်၊ အေးပုံရယ်”

ဟု အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်ရွတ်ဆိုကာ ထန်းရည်အိုးများကို
တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး သောက်လေ ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ၎င်းတို့အနီးတွင် ထန်းရည်အိုးအလွတ်များ
တန်းစီသွားလေ၏။ ထို အခါ ထန်းတောပိုင်ရှင် လူဝကြီး အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး

“တော်ပါတော့ ဘောဂနဲ့ဗလရယ်၊ မင်းတို့သောက်တာ

အတော်များနေပြီ၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဒီလောက်တောင် ဖြစ်မနေပါနဲ့ကွာ”

ဟု နားချလေရာ ဘောဂဆိုသောလူငယ်က

“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းနည်းနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊

မိန်းမနှစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းနည်းနေတာ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို နင်းခြေခံလိုက်ရတာ၊ ရင်ကိုခွဲပြီး အသည်းကို မီးကင်ခံလိုက်ရတာ၊ ဝမ်းမနည်းဘဲ နေပါ့မလားဗျာ၊ ခင်ဗျားမို့ ကိုယ်ချင်းမစာ ပြောရက်တယ်”

ဟုပြောရင်း ဇာတ်မင်းသားဆန်ဆန် ငိုချင်းတစ်ပုဒ်ကို သီဆိုပြလေ၏ ။

“အေးပုံရယ်၊ ဘောဂအပေါ်ထားတဲ့မေတ္တာဟာ

မြင့်မိုရ်ထက်တောင်ကြီးတယ်ဆို၊ မဟာ သုမဒ္ဒရာကြီးထက် ကျယ်ဝန်းတယ်ဆို၊ အခုတော့ ဂုဏ်တွေ၊ ငွေတွေမက်လို့ ချစ်သူကိုပစ်ပြီး တစ်ရွာသားနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတော့မှာလား”

ဘောဂ၏ ငိုချင်းဆုံးသောအခါ ဗလဆိုသော လူငယ်ကလည်း

အားကျမခံ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်ကို စွဲစွဲငင်ငင် သီဆိုပြန်၏ ။

အသည်းကွဲသမား လူငယ်နှစ်ဦးသည် ရွာသာယာ၏

လယ်ကူလီများဖြစ်ကြ၏ ။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး စလုံး ချစ်သူကိုယ်စီရှိကြ၏ ။

ယခု ရွာပြင်ထန်းတော၌ လွမ်းဆွတ်တမ်းတနေခြင်းမှာ ၎င်းတို့၏

ချစ်သူများ တစ်ရွာသား များနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်၏ ။

ဘောဂ၏ ချစ်သူမှာ သူကြီးသမီး အေးပုံဖြစ်၏ ။ ဗလ၏ ချစ်သူမှာ

လယ်ပိုင်ရှင်သမီး လုံးတင် ဖြစ်၏ ။

ယခု ဘောဂနှင့်ဗလတို့ ကျန်ရစ်မင်းသားဖြစ်ရခြင်း၏

အဓိကအကြောင်းအရင်းမှာ လူတန်း စားခွဲခြားမှုကြောင့် ဖြစ်၏ ။

အေးပုံသည် ဘောဂကို ချစ်ခင်သော်လည်း သူကြီးသမီးနှင့် လယ်ကူလီ အဆင့်အတန်း ချင်း မတူသဖြင့် တစ်ရွာသားလူကုံထံကိုသာ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်၏ ။

ဗလ၏ ချစ်သူ လုံးတင်မှလင်း ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ကာ စပါးပွဲစားကတော်အဖြစ် ခံယူသွားခဲ့ ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် အသည်းကွဲသမားများအဖြစ် ရွာပြင်ထန်းတော၌ သာ အချိန်ဖြုန်းလေတော့၏ ။

လယ်ကူလီအလုပ်ကိုလည်း လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိတော့။ ထန်းတောပိုင်ရှင် ဦးလူဝံထံတွင် ထန်း ရည်အကြွေးများ တင်သထက်တင်လာ၏ ။ သို့သော် ၎င်းတို့၏ အလွမ်းဒီရေအရှိန် ရပ်တန့်ခြင်းမရှိ။

ယနေ့လည်း ငိုချင်းရှည်ကြီးကို ထုံးစံအတိုင်း ပြုလုပ်နေစဉ် ရွာလူမိုက် ဖိုးတေကြီးသည် ထန်းတောသို့ မျက်စိလည်လမ်းမှား၍ ရောက်ရှိလာ၏ ။

ဖိုးတေကြီးသည် ထန်းရည်သောက်ရင်း အလွမ်းသမားနှစ်ဦး၏ ငိုချင်းရှည်ကြီးကို နားမဆင် နိုင်တော့သဖြင့် ထန်းရည်အိုးကို မြေပေါ်သို့ ခွမ်းခနဲပေါက်ခွဲလိုက်ရင်း

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ တော်တော့ကွာ၊ နားငြိမ်းတယ်၊ မင်းတို့ယောက်ကျားမဟုတ်ဘူးလား၊ မင်းတို့ရည်းစားတွေက တစ်ရွာသားနောက်ကို ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားကြပြီ၊ မင်းတို့ သာ အရှက်မရှိလို့ ထန်းတောမှာလာပြီး နေ့တိုင်းငိုနေတယ်၊ ငါးစိမ်းမြင် ငါးကင်ပစ်တဲ့ကောင်မတွေ ကို သူကြင်မှကိုယ်ကြင်မှာပေါ့ကွ၊ လောကမှာ မိန်းမမရှားပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့အဖြစ်ကို နမူနာယူစမ်းပါ”

ဟု ဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏ ။

ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးသည် မုဆိုးမတစ်ယောက်နှင့်
တစ်ခုလပ်တစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင် တည်းပေါင်းသင်းပြီး ထိုအဖြစ်ကို
လွန်စွာဂုဏ်ယူနေလေ၏။

အမှန်စင်စစ် မုဆိုးမနှင့် တစ်ခုလပ်ပေါင်း၍ ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးကို
ခိုင်းစားနေခြင်းဖြစ်၏။ ဖိုတေကြီးသည် တစ်ရွာလုံးအပေါ်
လူမိုက်လုပ်နေသော်လည်း မိန်းမနှစ်ယောက်အပေါ်တွင် အလို လိုက်ပြီး
အကြိုက်ဆောင်နေရ၏။

ထိုအခါ ဘောဂဆိုသော လူငယ်က ထန်းရည်ကို
ခပ်သောက်လိုက်ပြန်ပြီး

“ဒီမှာ ကိုဖိုးတေကြီး၊ ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်စမ်း၊
တစ်ခုလပ်၊ မုဆိုးမဆိုရင် တော့ ဝေလာဝေးပဲ၊ ကွမ်းတောင်ကိုင်ကိုမှ
ရွေးပြီးကြိုက်တဲ့ကောင်ဗျ”

ဟုပြောလေရာ ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“မင်းတို့က မမိတဲ့ပန်းကို တုံးခုပြီး လှမ်းချင်တဲ့ကောင်တွေပဲ၊
လှတာမက်ရင် ညစာခက်မယ် ဆိုတဲ့စကားကို မကြားဖူးဘူးလား၊
ကွမ်းတောင်ကိုင်ကိုကြိုက်ပြီးတော့ မင်းတို့က ဘာများအဖြစ်ရှိ လို့လဲ၊ လုပ်တော့
လယ်ကူလီ၊ ကြိုက်တော့ ကွမ်းတောင်ကိုင်”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်နှစ်ဦးသည် မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး
ဘောဂဆိုသောလူငယ်က

“ဟေ့လူ၊ လယ်ကူလီမှာလည်း အသည်းနဲ့ပါဗျ၊ အချစ်မှာ
ဂုဏ်ပကာသနတွေရှိလို့လား”

ဟု မကျေမချမ်း ရွတ်ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးက

“ဒီမှာ ငါ့ညီတို့၊ မင်းတို့ ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ အချစ်မှာ
ဂုဏ်ပကာသနမရှိဘူးဆိုတာ သမီး ရည်းစားဘဝမှာပဲကွ၊ မိန်းမဆိုတာ
အားကိုးရာရှာချင်ကြတယ်၊ မင်းတို့လို တစ်နေကုန် သောက်စား
မူးယစ်နေတဲ့ကောင်တွေကို ဘယ်မိန်းမက အားကိုးမှာလဲ၊ မင်းတို့ဘဝဟာ ဘာများ
ဘဝအာမခံ ချက် ရှိလို့လဲ”

ဟုပြောလေရာ ဘောဂနှင့်ဗလသည် တွေဝေသွားလေ၏ ။

ဘောဂက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ကျုပ်ချစ်သူအေးပုံက ဂုဏ်တွေ၊ ပကာသနတွေမမက်လို့ ကျုပ်ကို
ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ တာပေါ့ဗျ”

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဗလဆိုသောလူငယ်ကလည်း

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ချစ်သူ လုံးတင်ကလည်း ကျုပ်ကို
ရာသက်ပန်ပေါင်းသင်းဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာဗျ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟား...ဟား...ဟား...မင်းတို့ဟာ

အတော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ဖွတ်ထွက်တာ တောင်

တောင်ပို့မှန်းမသိသေးဘူး၊ မိန်းကလေးတွေက

တစ်ရွာသားနဲ့လိုက်သွားတာတောင်မှ ကိုယ့်ကိုယ် ရာသက်ပန်ရိုးမြေကျပေါင်းမယ်လို့

ထင်မှတ်နေသေးတယ်၊ မင်းတို့ကို မိန်းကလေးတွေ က အပျော်သဘောနဲ့

ချစ်ကြိုက်ခဲ့တာကွ၊ တကယ်တမ်း ဘဝမှာ လက်တွဲရမဲ့အဖော်ကိုတော့ ဘဝ

အာမခံချက်ရှိတဲ့ တစ်ရွာသားတွေကိုပဲ ရွေးလိုက်တာပဲ၊ ဒါကို သဘောမပေါက်ဘဲ

ထန်းတောမှာ လာပြီး လွမ်းဆွေးနေကြတယ်။

မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး တစ်ရွာလုံးက ဟားတိုက် ရယ်နေကြပြီကွ”

ဟုပြောလေရာ ဘောဂနှင့်ဗလဆိုသော လူငယ်သည်

မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားပြီး ဘောဂ က

“ဘာ...ကျုပ်တို့ကို သနားစရာသတ္တဝါတွေအဖြစ် တစ်ရွာလုံးက ဟားတိုက်ရယ်မောနေကြ တယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က လှောင်ပြောင်စရာ သတ္တဝါတွေ ဖြစ်နေပြီလားဗျာ”

ဟု ဝမ်းပန်းတနည်း ရွတ်ဆိုလေ၏ ။ ဗလကလည်း မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ကျုပ်တို့က အသည်းကွဲဝေဒနာကို ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေပါဗျာ၊ ဒါကို နားလည်စာ နာသင့်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ကို မလှောင်ပြောင်သင့်ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးက

“မင်းတို့ဟာ ရယ်ချင်စရာကောင်းနေတာကိုးကွ၊

ရွာသူမိန်းကလေးတွေက မင်းတို့ကို မပေါင်းချင်လို့ တစ်ရွာသားနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးတာကို စိတ်မနာနိုင်ဘဲ ထန်းတောမှာ နေ့စဉ်ရက်စက် တဖွဲ့တနွဲ့နဲ့ ငိုကြွေးနေကြတယ်၊ တကယ်တော့ မင်းတို့လုပ်သင့်တာ ဘဝကို ရေစုန်မမျှောဘဲ တိုးတက်ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားသင့်တယ်ကွ”

ဟုပြောလေရာ ဗလက မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ဟေ့လူကြီး၊ ခင်ဗျားကရာေ ထန်းတောမှာ

တစ်နေကုန်အချိန်မဖြုန်းလို့လား၊ ကျုပ်တို့ကို ဘိန်းစားချင်းအတူတူ တစ်မူးပိုပြီးရှူမပြန့်”

ဟုပြောလေရာ ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ငါက ရွာလူမိုက်အဖြစ် တစ်ရွာလုံးရဲ့အမြင်မှာ ခေါက်ရိုးကျိုးနေပြီကွ၊ ပြင်လို့မရတော့ဘူး၊ အသက်အရွယ်လည်း ရလာပြီ၊ ငါ့အတွက် အနာဂတ်ဆိုတာ မရှိတော့ပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့လူငယ် တွေကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ထန်းတောမှာလာပြီး အချိန်မဖြုန်းသင့်ပါဘူး၊ မင်းတို့မှာ ဘဝအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရမဲ့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ မိန်းမတွေကို မေ့လိုက်ပါ၊ ကိုယ့်ဘဝကြီး တိုးတက်အောင်လုပ်စမ်းပါ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းတို့ဘဝ တင့်တယ်လှပလာမှာပါ၊ ငါ စေတနာနဲ့ပြောတာ နားထောင်ပါကွာ”

ဟုပြောလေ၏ ။

ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီး၏ မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် ဘောဂက ထန်းရည်အိုးကိုချ၍ ကို ဖိုးတေကြီးအနီးသို့ လျှောက်သွားကာ

“ကျုပ်တို့ကို ကိုဖိုးတေကြီးက စေတနာထားတယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ ထန်းတောမှာလာ ပြီး မိန်းကလေးတွေကို လွမ်းဆွေးနေတာ မှားနေလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးက

“ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းမှပေါ့ကွ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးနေပါပြီကွာ၊ မင်းတို့လွမ်းဆွေးနေလို့ ရော အရင်လိုဘဝမျိုး ပြန်ရောက်မှာမို့လား၊ ငါကတော့ လူမိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် မင်းတို့ ကို လူမိုက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဥပမာပဲပေးရမယ်၊ ငါတို့လူမိုက်လောကမှာ အားကြီးတဲ့သူပဲ အနိုင်ရစမြဲ ပဲကွ၊ ဒါကြောင့် လူမိုက်လုပ်ရမဲ့သူက အားကြီးအောင် အမြဲကြိုးစားထားရတယ်၊ ဒီလိုပဲ လောက ကြီးမှာ အပေါ်ရောက်နေတဲ့လူကတော့ အောက်ကလူကို အခွင့်ရတုန်း အနိုင်ယူမှာပဲ၊ မင်းတို့လုပ် သင့်တာက ကိုယ့်ဘဝကို ပြုပြင်ပြီးတော့ အောင်မြင်ကြီးပွားအောင် ကြိုးစားပါ၊ မင်းတို့လို အရွယ် ကောင်း လူငယ်လေးတွေ ထန်းတောမှာ အချိန်ကုန်ပြီး ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့ပါ၊ ငါ့စေတနာကို မင်း တို့

တစ်နေ့ကျရင် နားလည်မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘောဂဆိုသောလူငယ်က ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီး၏ အနီးတွင်
ထိုင်၍

“ကိုဖိုးတေကြီးရဲ့စကားကို ကြားရတာ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊
တစ်သက်လုံး လယ်ကူလီ ဘဝနဲ့ နေထိုင်လာခဲ့တဲ့အတွက် ကြီးပွားဖို့
အိပ်မက်တောင်မမက်ဖူးခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ရင်ထဲမှာ ကြီးပွားချင်လာတယ်”

ဟုပြောလေရာ အနီးတွင်နားထောင်နေသော
ဗလဆိုသောလူငယ်ကလည်း

“သိပ်ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ကိုအနိုင်ယူသွားတဲ့ မိန်းမတွေကို
ပြန်ပြီးတော့ အနိုင်ယူချင် လာတယ်၊ ကျုပ်တို့က သူတို့ယောက်ျားတွေထက်
ပိုပြီးတော့ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာ ပြချင် လာတယ်”

ဟုပြောလေရာ ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးက လက်သီးဆုပ်၍

“သိပ်ကောင်းတဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ ဒါဟာ မခံချင်စိတ်ကွ၊ လူဟာ
မခံချင်စိတ်ဆောင်ပြီး အလုပ် လုပ်ရင် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို ဆွဲကိုင်နိုင်မှာ
သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မခံချင်စိတ်မွေးပြီး
ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါကွာ”

ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘောဂနှင့် ဗလ လူငယ်နှစ်ဦးသည် ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီးကို
လွန်စွာကြည်ညိုလေး စားသွားပြီး ဘောဂက လက်အုပ်ချီလိုက်ကာ

“ကိုဖိုးတေက လူမိုက်ကြီးဆိုပေမဲ့ ကျုပ်တို့အပေါ် စေတနာထားတာ
လယ်ပြင်မှာဆင်သွား သလို ရှင်းရှင်းကြီးဖြစ်နေပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်

ကိုဖိုးတေကြီးကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ကန်တော့ပါ ရစေ”

ဟုပြောလေရာ ဗလဆိုသောလူငယ်ကလည်း ဘောဂနှင့်အတူ
ဝင်ရောက်ကန်တော့လေ ၏။ ကိုဖိုးတေကြီးကလည်း လူငယ်နှစ်ဦးအား
ဆုပေးလိုက်ပြီး

“မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါ့ကို လေးလေးနက်နက် ကန်တော့ပြီးရင်
ဘဝအောင်မြင်ရေးအတွက် အမှန်တကယ် ကြိုးစားတော့မယ်လို့ ငါယူဆတယ်၊
ဒါကြောင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါကွာ၊ ငါဟာ ရွာလူမိုက်ဘဝနဲ့
တစ်ရွာလုံးကလူတွေရဲ့ အငြိုငြင်ကို ခံခဲ့ရတယ်၊ လူတွေက ငါ့ကို ရွံ
ကြောက်ကြီးဖြစ်လေ၊ သူတို့ကို ငါက ပြန်ပြီး အရွံ့တိုက်ချင်လေနဲ့ ရွာလူမိုက်ဘဝက
မစွန့်လွှတ်နိုင် ခဲ့ဘူး၊ ငါ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဘဝကို
ပြန်သုံးသပ်ကြည့်တော့ ငါ့ကိုယ်ငါ အမှားကြီး မှား နေပြီဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်၊
ဒါကြောင့် ရွာလူမိုက်ဘဝကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ
အချိန်နှောင်းသွားပြီကွ၊ ငါ့မှာ ပြန်ပြင်ဖို့ အခွင့်အရေးမရှိတော့ဘူး၊
လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း ၂၀ က လည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ငါဟာ
ထန်းတောမှာအချိန်ကုန်ပြီးတော့ ဆိုးတေနေရာက ရွာလူ မိုက်ဘဝကို
ရောက်ခဲ့ရတာ ပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ထန်းရည်အိုးထဲ နစ်နေတာမြင်တော့
တစ်နေ့နေ့ မှာ ငါ့လိုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ငါခံစားလို့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို
စေတနာကောင်းနဲ့ သတိ ပေးတာပါ၊ တကယ်တော့ လောကမှာ
လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ကိုယ့်ဘဝကို သတိနဲ့ထိန်းချုပ်ပြီး တော့ အောင်မြင်တဲ့လမ်းကို
လျှောက်လှမ်းသင့်တယ်၊ ရွာလူမိုက်ဘဝနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အချိန် ကုန်ခဲ့ပြီးမှ
ဒီအတွေးအခေါ်ကို ရခဲ့တာကွ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အတွက် အရာရာဟာ နောက်ကျသွားပြီ၊
ကံကြမ္မာက ငါ့ကိုပြန်ပြင်ဖို့ အချိန်မပေးနိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့ဘဝမှာ ရွာလူမိုက်ဘဝနဲ့ပဲ
အရိုးထုတ်ရ တော့မယ်၊ မင်းတို့ကို ငါ့လိုမဖြစ်စေချင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါကြောင့် အချိန်မီ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြုပြင်ကြပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဘောဂနှင့်ဗလ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် ရွာလူမိုက်ဖိုးတေကြီး၏ ဆုံးမစကားများကို နား ထောင်၍ မိမိကိုယ်မိမိ ပြုပြင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဖိုးတေကြီးကိုနှုတ်ဆက်၍ ထန်းတောမှထွက်ခဲ့ပြီး ရွာနှင့်မနီးမဝေး တွင်ရှိသော စေတီလေးသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်လေ၏။

စေတီလေး၌ ဘုရားဝတ်ချပြီးနောက် ဘောဂက

“ကိုဖိုးတေကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်မတွေကမှ ငါတို့အပေါ် သစ္စာမရှိတာ၊ ငါတို့က သူတို့အပေါ် ပူဆွေးတမ်းတနေလို့ ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ ငါတို့ဘဝကို ကြီးပွားချမ်းသာ အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ တကယ်တော့လယ်ကူလီတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမိန်းမက အထင်ကြီးမှာလဲ ကွာ၊ ငါတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းပါတယ်၊ အေးပုံတို့က ငါတို့ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ်နဲ့တော့ သူတို့ငြင်းဆန်မှာပဲ၊ မိန်းမဆိုတာ အား ကိုးရာရှာတာပဲ မဟုတ်လား။”

ဟုပြောလေရာ ဗလက ခေါင်းညိတ်၍

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီကောင်မတွေကို မေ့ပစ်ရမယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီးတော့ ငါတို့ဘဝကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ရမယ်၊ ငါတို့ဟာ ဟိုအရင်တုန်းကလို တစ်ရွာလုံးက အနှိမ်ခံရတဲ့ ဆင်းရဲသားနင်း ပြားတွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘဝကို ရပ်တည်နိုင်ရမယ်၊ ငါတို့ကို လူတကာက ငေးမောကြည့်နေရ မယ်”

ဟု အားတက်သရော ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘောဂက တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့်

မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ငါတို့ကို ချမ်းသာတဲ့ဘဝရောက်အောင် ဘယ်သူက လမ်းပြပေးမှာလဲ၊
ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ နည်းတွေကို ဘယ်သူက သင်ပေးမှာလဲ၊ ဆရာမပြ နည်းမကျတဲ့၊
နောက်ပြီးတော့ ငါတို့မှာက ငွေ ကြေးအရင်းအနှီးလည်းမရှိဘူး၊
ပညာလည်းမတတ်ဘူး၊ နောက်ခံအသိုင်းအဝိုင်းလည်း မရှိဘူး၊ ကူ
ညီစောင်မပေးမဲ့လူဆို ဝေးစွ”

ဟုပြောလေရာ ဗလသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့်

“ဟင် ... ဒါဆိုရင် ငါတို့ ဘယ်လိုချမ်းသာမှာလဲ၊ ချမ်းသာအောင်
ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ”

ဟုပြောလေ၏ ။

ဘောဂက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ဘဝတွေကို ရေစုန်မျောရင်း ငါတို့ဟာ
နှစ်ခါရှုံးနိမ့်တဲ့လူတွေ ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်၊ ဆင်းရဲလွန်းလို့ အားကိုးစရာမရှိလို့
ချစ်သူရည်းစားတွေတောင် ပစ်သွားတယ်၊ ကြီးပွား ချမ်းသာအောင်
ကြိုးစားမယ်ကွာ၊ ချမ်းသာလာရင် လူတွေက ငါတို့ကို ဝိုင်းနှိမ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လော
က မှာ လူအများစုဟာ ချမ်းသာတဲ့လူတွေလုပ်သမျှကို မှန်တယ်လို့
ယုံကြည်ကြတာကွ၊ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေဆိုရင် ဘာလုပ်လုပ် အမှားပဲလို့
ယူဆကြတယ်၊ ငါတို့ဆီမှာ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေမရှိရင် အမြဲ တမ်း
အောက်တန်းနောက်တန်း ကျနေဦးမှာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဆင်းရဲသားနင်းပြားဆိုရင်

ပညာမတတ်တဲ့လူတွေ၊ အသိဉာဏ်မဲ့ တဲ့လူတွေ၊ လောကကျင့်ဝတ်ကို နားမလည်တဲ့လူတွေ၊ ယဉ်ကျေးမှုကို ဆန့်ကျင်တဲ့လူတွေလို့ ယူဆကြတယ်။ တကယ်တော့ ငါတို့ဟာ ဆင်းရဲတာကလွဲလို့ လူတွေအပေါ် ကြင်နာသနားစိတ်ရှိပါတယ်။ သူတစ်ပါး အခက်အခဲ လိုအပ်လာပြီဆိုရင် ငါတို့မှာ ငွေမရှိရင်တောင် ငါတို့ရဲ့ခွန်အား စိုက် ထုတ်ပြီး အကူအညီပေးတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်မှာတော့ ဆင်းရဲသားဆိုရင် အောက်ခြေက လူတွေဆိုပြီး အထင်မကြီးချင်ကြဘူး။ ငါတို့ ချမ်းသာအောင် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်ဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့မှာ နည်းပေးလမ်းပြလုပ်ပေးမဲ့ ဆရာမရှိတာက ဆိုးတယ်ကွ”

ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ၎င်းတို့အနောက်မှ

“ဟား...ဟား...ဟား...ဆင်းရဲဉာဏ်နင်းပြားလေးနှစ်ယောက် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ အင်အား အပြည့်နဲ့ပါလား၊ မင်းတို့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ငါ ကြိုက်သွားပြီ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို သူဌေးဘဝကို ရောက်အောင် ငါ ကူညီပေးမယ်”

ဟူသောအသံကို ကြားရ၍ အောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ စေတီရင်ပြင်တစ်နေရာ တွင် အိပ်စက်နေသော အသက် ၅၀ ဝန်းကျင် လူကြီးတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုလူကြီးသည် စုတ်ချာသောအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး လွယ်အိတ်စုတ်တစ် လုံးကို ခေါင်းအုံး၍ အိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်၏။

လူရွယ်နှစ်ဦးသည် ထိုသူကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ ၎င်းတို့ကို ကြီးပွားချမ်းသာအောင် နည်း ပေးလမ်းပြနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ယုံကြည်ခြင်းမရှိချေ။

လူငယ်နှစ်ဦး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ စေတီရင်ပြင်တော်၌ အိပ်စက်နေသောလူကြီးက ရယ် မော၍

“ဟား...ဟား...ဟား...ငါ့ရဲ့စုတ်ချာတဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ပြီး

မယုံဘူးမဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ချမ်းသာခြင်းဆိုတာ နည်းသိရင် မက်ပါဘူးကွာ၊
လောကမှာ ချမ်းသာခြင်းထက် ပိုပြီး တော့ခက်ခဲတဲ့အရာတွေ အများကြီးပါ၊
လောကဓမ္မကို ရှာဖွေဖို့၊ လေးနက်တဲ့ အတွေးအခေါ် ဒဿနတွေရှာဖွေဖို့ ပိုပြီးတော့
ခက်ခဲပါတယ်၊ ချမ်းသာခြင်းဟာ သာမန်လူတွေအတွက်တော့ မက် မောစရာ
စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေပါ၊ ဒါပေမဲ့ လောကရဲ့ မမြဲသောတရားတွေကို သိလာခဲ့ရင်
ချမ်းသာ ခြင်းအစစ်အမှန်ဆိုတာ မင်းတို့ရှာဖွေချင်လာလိမ့်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
လူငယ်လူရွယ်တွေ ကြီးပွား ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားတာဟာ ကောင်းပါတယ်၊
လူငယ်ဆိုတာ ဘဝမှာ အချိန်တွေအများကြီး နေ စရာရှိသေးတယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကို
မြင့်တက်အောင်လုပ်ရင်း လူတွေရဲ့အကျိုးကို သယ်ပိုးနိုင်သေး တယ်၊
ထိပ်ဆုံးကိုရောက်လာတဲ့အခါ လောဘရမ္မက်တွေကိုလျှော့ပြီး အားနည်းတဲ့သူတွေကို
ဝေမျှ ပြီးပေးနိုင်တယ်၊ လောကမှာ လူရယ်လို့ဖြစ်လာတာ ဝေမျှပေးဖို့ကွ၊
ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး တော့ အတ္တစိတ်တွေကြီးနေရင် မင်းတို့ဟာ
လောဘရမ္မက်ရေစီးကြောင်းထဲမှာ မျောပါသွားမှာပဲ၊ ရေစီးကြောင်းထဲရောက်ရင်
ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်လို့မရဘူး၊ အလိုက်သင့်မျောပါသွားဖို့လိုတယ်၊ ဒီ အချိန်မှာ
မင်းတို့ကို ဒီစကားမျိုးပြောရတာ မအပ်စပ်လှပါဘူးကွာ၊ မင်းတို့ ချမ်းသာချင်လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဘောဂနှင့်ဗလသည် သံပြိုင်

“ချမ်းသာချင်တာပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ လူကြီးက ကုတ်အကျ..အဟောင်းကြီးကိုချွတ်၍ သူ၏
ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်ရင်း

“ချမ်းသာချင်ရင် ဇာတိရပ်မြေကိုစွန့်ပြီး ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ၊
မင်းတို့ကို ချမ်းသာမဲ့နည်း လမ်းတွေကို ငါသင်ပေးမယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဘောဂဆိုသော လူငယ်က စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ မဖြစ်ဖြစ်အောင်

ချမ်းသာအောင်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား တာဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့မှာ
ငွေကြေးအရင်းအနှီးမရှိဘူးနော်”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးကခေါင်းညိတ်၍

“ငွေကြေးအရင်းအနှီး မလိုသေးပါဘူးကွာ၊ လောလောဆယ်

အရေးကြီးတာက မဖြစ်ဖြစ် အောင်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ၊

ချမ်းသာချင်တဲ့လူငယ်တွေ အများကြီးငါကြုံဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ

စိတ်ဓာတ်မခိုင်မာကြဘူး၊ အရေးကြီးဆုံးက ခိုင်မာတဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲကွ၊ မင်းတို့

သူဌေးဖြစ် နိုင်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းတို့မှာ သူဌေးဖြစ်ဖို့

လုံလောက်တဲ့ ခွန်အားတွေရှိတယ်၊ အဲဒီခွန်အားတွေဟာ

မပျောက်ဆုံးသွားဖို့တော့လိုတယ်။ ချစ်သူတွေ တစ်ပါးသူရင်ခွင်ထဲရောက်သွား

တဲ့အခါ မခံချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီ မခံချင်စိတ်ဟာ

အကောင်းဆုံးတွန်းအားပဲကွ၊ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာရှိတဲ့

ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းဟာ မခံချင်စိတ်တစ်ခုကို အရင်းတည်ပြီးတော့ ဖြစ်

လာခဲ့ကြတာကွ၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ချမ်းသာချင်ရင်

ငါ့နောက်ကိုသာလိုက်ခဲ့ပါ၊ မင်းတို့ ကို ငါသိသမျှ ပြောပြပြီး

အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ချမ်းသာလာတဲ့နေ့မှာ ငါ့ကို

ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဗလက စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် လူကြီးကိုကြည့်၍

“ဦးလေးကို ကျုပ်တို့က ဘာကတိပေးရမှာလဲ”

“ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက

“သူဌေးဖြစ်လာတဲ့အခါ ငါတစ်ကိုယ်တည်းကောင်းဖို့ထက် အများအကျိုးကို သယ်ပိုးရမယ် လို့ ကတိပေးရမယ်၊ ရှာဖွေလို့ရတဲ့ ဥစ္စာဓန ဆယ်ပုံတစ်ပုံကို ဆင်းရဲသားနင်းပြားတွေအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ရမယ်၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုတာ ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ကန်တွေမှာ လှူဒါန်းရ မယ်လို့ မဆိုလိုဘူးကွ၊ ဆင်းရဲသားနင်းပြားတွေအတွက် လက်တွေ့ကျပြီးအကျိုးရှိတဲ့ အလှူတွေကို လှူဒါန်းရမယ်လို့ ဆိုလိုတာကွ၊ သိပ်မများပါဘူး၊ မင်းတို့ဝင်ငွေရဲ့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပါ”

ဟုပြောလေရာ ဘောဂနှင့်ဗလသည် ခေါင်းညိတ်၍

“ကျုပ်တို့ သူဌေးကြီးဖြစ်လာတဲ့အချိန်ကျရင် ဝင်ငွေရဲ့ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းကို ဆင်းရဲသားတွေ ရဲ့ အကျိုးရှိတဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုပါမယ်”

ဟု အသီးသီးပြောကြားလေ၏ ။

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းတို့ရဲ့မွေးရပ်မြေကို စွန့်ပြီးတော့ ငါ့နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့ကြပေတော့၊ မင်းတို့မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ခိုင်မာရင် တစ်နေ့နေ့ သူဌေးကြီးကျိန်းသေဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါ အာမခံပါ တယ်”

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဘောဂက

“ရွာကလူတွေကို ကျုပ်တို့ အသိမပေးရတော့ဘူးလား”

“ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ လူကြီးက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သူဌေးကြီးဖြစ်မှ ရွာကိုပြန်လာမယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်စမ်းပါ၊

ဒီအချိန်ကစပြီး မင်း တို့ ရွာကိုပြန်စရာမလိုတော့ဘူး၊ ရွာကိုပြန်ချင်ရင်
ကြီးပွားအောင်မြင်အောင်လုပ်၊ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ အတွက်
အလျှင်စလိုလုပ်စရာမလိုဘူး၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့အခြေအနေ
တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာတာ ကို ဂုဏ်ယူရမယ်၊ ကံကောင်းထောက်မပြီး
တစ်ချီကောင်း၊ တစ်ချက်ကောင်းနဲ့ သူဌေးဖြစ်တဲ့လူ တွေကို အားမကျစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဗလသည် ရွာသို့မပြန်ရတော့ဘူးဆိုသဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့က ရွာကိုသိပ်ချစ်တဲ့လူတွေဗျ၊ ဒါကြောင့်
သူဌေးမဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ရွာကိုပြန် မယ်၊ ရွာကိုပြန်ရောက်ရင်
ရွာသားတွေအားလုံး တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်စေရမယ်”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏ ။

ထိုအခါ ဘောဂကလည်း ဝင်ရောက်၍

“လောလောဆယ်တော့ ဦးလေးနောက်ကို ကျုပ်တို့လိုက်ခဲ့မယ်၊
ကျုပ်တို့ကို ချမ်းသာမဲ့ နည်းလမ်းတွေသာ အမြန်ဆုံးသင်ပေးပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ချမ်းသာခြင်းကို အမြန်ဆုံးလိုချင်တယ်ဆိုရင်တော့ လူသာမန်တွေထက်
နှစ်ဆ၊ သုံးဆ ကြိုးစားဖို့ပြင်ပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ ချမ်းသာခြင်းဆိုတာ ထိပေါက်သလို
ဆုလာဘ်တွေ ချက်ချင်းရောက် မလာနိုင်ဘူးကွ၊ ကြိုးစားရုန်းကန်ရမယ်၊
အခက်အခဲတွေတွေ့မယ်၊ စိတ်မလျှော့ဘဲ ရုန်းကန်ကြိုး စားရမယ်၊
အောင်မြင်မှုလမ်းပေါ်ရောက်မှ အကြိမ်ကြိမ်ပြန်ကျရင်လည်း ကျလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့
ဖွဲ့မ လျှော့ဘဲ ပန်းတိုင်ကိုရောက်အောင် ကြိုးစားရမယ်ကွ”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ထွက်သွားလေ၏။

*